

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>											א
<p>תענית-סדר תעניות מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>	כ	ט	ז	ה	ו	ד	ב	ג	א		
רחוב תיבה ושקים אפר אפר קבורה ומוריה סימן.											◇	טז.
למה יוצאין לרחוב?										▲		טז.
לומר: זעקנו בצנעא ולא נענינו, נבזה עצמנו בפרהסיא.	רבי חייא בר אבא:									!	◇	טז.
גלינו, גלותינו מכפרת עלינו.	ריש לקיש:									!	◇	טז.
מאי בינייהו?										?		טז.
איכא בינייהו דגלי מבי כנישתא לבי כנישתא.										!	◇	טז.
ולמה מוציאין את התיבה לרחובה של עיר?										▲	◇	טז.
לומר: כלי צנוע היה לנו, ונתבזה בעונונו.	רבי יהושע בן לוי:									!	◇	טז.
ולמה מתכסין בשקים?										▲	◇	טז.
לומר: הרי אנו חשובין כבהמה.	רבי חייא בר אבא									!	◇	טז.
ולמה נותנין אפר מקלה על גבי תיבה?										▲	◇	טז.
כלומר (תהלים צ"א) עמו אנכי בצרה	רבי יהודה בן פזי:									!	◇	טז.
(ישעיהו ס"ג) בכל צרתם לו צר.	ריש לקיש:									!	◇	טז.
מריש כי הוה חזינא להו לרבנן דיהבי אפר מקלה על גבי תיבה - מזדעזע לי כוליה גופאי.	רבי זירא:									○		טז.
ולמה נותנין אפר בראש כל אחד ואחד?										▲	◇	טז.
פליגי בה רבי לוי בר חמא ורבי חנינא.										!		טז.
הרי אנו חשובין לפניך כאפר	חד אמר: [רבי לוי בר חמא/ רבי חנינא]									◆ ■ !	◇	טז.
כדי שיזכור לנו אפרו של יצחק.	וחד אמר: [רבי לוי בר חמא/ רבי חנינא]									◆ ■ !	◇	טז.
מאי בינייהו?										?		טז.
איכא בינייהו עפר סתם.										!	◇	טז.
למה יוצאין לבית הקברות?										▲	◇	טז.
פליגי בה רבי לוי בר חמא ורבי חנינא.										!		טז.
הרי אנו חשובין לפניך כמתים	חד אמר: [רבי לוי בר חמא/ רבי חנינא]									◆ ■ !	◇	טז.
כדי שייבקשו עלינו מתים רחמים.	וחד אמר: [רבי לוי בר חמא/ רבי חנינא]									◆ ■ !	◇	טז.
מאי בינייהו?										?		טז.
איכא בינייהו קברי נכרים.										!	◇	טז.
מאי הר המוריה?										▲	◇	טז.
פליגי בה רבי לוי בר חמא ורבי חנינא.										!		טז.
הרי שיצא ממנו הוראה לישראל,	חד אמר: [רבי לוי בר חמא/ רבי חנינא]									◆ ■ !	◇	טז.
הר שיצא ממנו מורא לאומות העולם.	וחד אמר: [רבי לוי בר חמא/ רבי חנינא]									◆ ■ !	◇	טז.
הזקן שבהן אומר לפנין דברי כיבושין.										■	<	טז.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

תענית-סדר תעניות		א ב ג ד ה ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
אם יש זקן - אומר זקן, ואם לאו - אומר חכם, ואם לאו - אומר אדם של צורה.	תנו רבנן:											■	ז.ז.
אטו זקן דקאמרי אף על גב דלאו חכם הוא?											‡		ז.ז.
הכי קאמר: אם יש זקן והוא חכם - אומר זקן והוא חכם, ואם לאו - אומר חכם, ואם לאו - אומר אדם של צורה: אחינו, לא שק ותענית גורמים אלא תשובה ומעשים טובים גורמים. שכן מצינו באנשי נינוה שלא נאמר בהם וירא האלהים את שקם ואת תעניתם, אלא (יונה ג') וירא האלהים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה.	אביי:											■ ◊	ז.ז.
(יונה ג') ויתכסו שקים האדם והבהמה												■ ◊	ז.ז.
מאי הוו עבדי?												^	ז.ז.
אסרא הבהמות לחוד ואת הוולדות לחוד, אמרו לפניו: רבונו של עולם אם אין אתה מרחם עלינו - אין אנו מרחמים על אלו												! ◊	ז.ז.
(יונה ג') ויקראו אל אלהים בחזקה												■ ◊	ז.ז.
מאי אמור?												^	ז.ז.
אמרו לפניו: רבונו של עולם עלוב ושאינו עלוב, צדיק ורשע - מי נדחה מפני מי?												! ◊	ז.ז.
(יונה ג') וישבו איש מדרכו הרעה ומן החמס אשר בכפיהם.												■ ◊	ז.ז.
מאי ומן החמס אשר בכפיהם?												^	ז.ז.
אפילו גזל מריש ובנאו בבירה - מקעקע כל הבירה כולה ומחזיר מריש לבעליו.	שמואל:											! ◊	ז.ז.
אדם שיש בידו עבירה, ומתודה ואינו חוזר בה למה הוא דומה - לאדם שתופס שרץ בידו, שאפילו טובל בכל מימות שבעולם - לא עלתה לו טבילה. זרקו מידו, כיון שטבל בארבעים סאה - מיד עלתה לו טבילה, שנאמר (משלי כ"ח) ומודה ועזב ירחם, ואומר (איכה ג') נשא לבכנו אל כפים אל אל בשמים.	רב אדא בר אהבה:											■ ◊	ז.ז.
עמדו בתפלה מורידין לפני התיבה זקן כל.												■ <	ז.ז.
עמדו בתפלה, אף על פי שיש שם זקן וחכם - אין מורידין לפני התיבה אלא אדם הרגיל.	תנו רבנן: [ת"ק]											■ ◊	ז.ז.
מטופל ואין לו, ויש לו יגיעה בשדה, וביתו ריקם, ופרקו נאה, ושפל ברך, ומרוצה לעם, ויש לו נעימה, וקולו ערב, ובקי לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים, ולשנות במדרש בהלכות ובאגדות, ובקי בכל הברכות כולן.	רבי יהודה:											■ ◊	ז.ז.
ויהבו ביה רבנן עיניהו ברבי יצחק בר אמי												○	ז.ז.
היינו מטופל ואין לו, היינו ביתו ריקם												‡	ז.ז.
זהו שביתו ריקם מן העבירה.	רב חסדא:											! ◊	ז.ז.
ופרקו נאה												■ <	ז.ז.
זה שלא יצא עליו שם רע בילדותו.	אביי:											■ ◊	ז.ז.
(ירמיהו י"ב) היתה לי נחלתי כאריה ביער נתנה עלי בקולה על כן שנאתיה.												■ ◊	ז.ז.
מאי נתנה עלי בקולה?												^	ז.ז.
זה שליה צבור שאינו הגון היורד לפני התיבה.	מר זוטרא בר טוביה אמר רב, ואמרי לה אמר רבי חמא אמר רבי אלעזר:											! ◊	ז.ז.
ואומר לפנייהם עשרים וארבע ברכות: שמונה עשרה שבכל יום ומוסיף עליהן עוד שש.												■ <	ז.ז.
הני שש? שבע הויין												‡	ז.ז.
על השביעית הוא אומר ברוך מרחם על הארץ	כדתנן:											‡ ◊	ז.ז.
מאי שביעית - שביעית לארוכה	רב נחמן בר יצחק:											! ◊	ז.ז.
בגואל ישראל מאריך, ובחותמה הוא אומר: מי שענה את אברהם בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה ברוך גואל ישראל.	כדתניא:											■ !	ז.ז.

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה O</p>	<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ ! ראייה-proof</p>	<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>
<p>תענית-סדר תעניות מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>	<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>
<p>והן עונין אחריו אמן, וחזן הכנסת אומר להם: תקעו בני אהרן, תקעו וחזרו ואומר: מי שענה את אבותינו על ים סוף הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה ברוך זוכר הנשכחות והן עונין אחריו אמן, וחזן הכנסת אומר להם: הריעו בני אהרן הריעו וכן בכל ברכה וברכה, באחת אומר תקעו ובאחת אומר הריעו.</p>		<p>טז: ☐ ☒</p>
<p>במה דברים אמורים - בגבולין, אבל במקדש אינו כן, לפי שאין עונין אמן במקדש.</p>		<p>טז: ☐ ☒</p>
<p>ומנין שאין עונין אמן במקדש - שנאמר (נחמיה ט') קומו ברכו את ה' אלהיכם מן העולם עד העולם ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה. יכול על כל ברכות כולן לא תהא אלא תהלה אחת - תלמוד לומר: ומרומם על כל ברכה ותהלה, על כל ברכה תן לו - תהלה.</p>		<p>טז: ☐ ☒</p>
<p>ואלא במקדש מהו אומר?</p>		<p>טז: ☐ ☒</p>
<p>ברוך ה' אלהים אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך גואל ישראל, והן עונין אחריו: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. וחזן הכנסת אומר להם: תקעו הנהנים בני אהרן תקעו, וחזרו ואומר: מי שענה את אברהם בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה ברוך ה' אלהי ישראל זוכר הנשכחות, והם עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, וחזן הכנסת אומר להם הריעו, הנהנים בני אהרן, הריעו וכו', וכן בכל ברכה וברכה, באחת אומר תקעו ובאחת אומר הריעו, עד שגומר את כולן.</p>		<p>טז: ☐ ☒</p>
<p>וכן הנהיג רבי חלפתא בצפורי ורבי חנניה בן תרדיון בסיכני. וכשבא דבר לפני חכמים אמרו: לא היו נוהגין כן אלא בשערי מורה, ובהר הבית.</p>		<p>טז: ☐ ☒</p>
<p>אומר לפניהם עשרים וארבע ברכות, שמונה עשרה שבכל יום ומוסיף עליהן עוד שש. ואותן שש היכן אומרין - בין גואל לרופא חולי ומאריך בגאולה, והן עונין אחריו אמן על כל ברכה וברכה. וכך היו נוהגין בגבולין, אבל במקדש היו אומרים ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך גואל ישראל, ולא היו עונין אחריו אמן. וכל כך למה - לפי שאין עונין אמן במקדש. ומנין שאין עונין אמן במקדש - שנאמר קומו ברכו את ה' אלהיכם מן העולם עד העולם ויברכו (את) שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה - על כל ברכה וברכה תן לו תהלה.</p>	<p>ואית דאמרי כדתניא:</p>	<p>טז: ☐ ☒</p>
<p>על הראשונות הוא אומר ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך גואל ישראל, והן עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. וחזן הכנסת אומר: תקעו כהנים תקעו. וחזרו ואומר: מי שענה את אברהם בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה, ועל השניה הוא אומר ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך זוכר הנשכחות, והן עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, וחזן הכנסת אומר הריעו בני אהרן, הריעו. ואומר: מי שענה את אבותינו על ים סוף הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה, והם מריעין ותוקעין ומריעין, וכן בכל ברכה וברכה. באחת אומר תקעו, ובאחת אומר הריעו. עד שיגמור את הברכות כולן.</p>	<p>תנו רבנן:</p>	<p>טז: ☐ ☒</p>
<p>וכן הנהיג רבי חלפתא בצפורי ורבי חנניה בן תרדיון בסיכני. וכשבא דבר אצל חכמים אמרו: לא היו נוהגין כן אלא בשערי מורה ובהר הבית.</p>		<p>טז: ☐ ☒</p>
<p>רבי יהודה אומר לא היה צריך לומר זכרונות כל'.</p>		<p>טז: ☐ ☒</p>
<p>מאי טעמא דרבי יהודה - לפי שאין אומרים זכרונות ושופרות אלא בראש השנה, וביובלות, ובשעת מלחמה.</p>	<p>רב אדא דמן יפו:</p>	<p>טז: ☐ ☒</p>
<p>על הראשונה הוא אומר מי שענה את אברהם כל'.</p>		<p>יז: ☐ ☒</p>
<p>יש מחליפין צעקה לאלהיה ותפלה לשמואל.</p>	<p>תנא:</p>	<p>יז: ☐ ☒</p>
<p>בשלמא גבי שמואל - כתיב ביה תפלה וכתיב ביה צעקה, אלא גבי אליהו תפלה כתיב צעקה לא כתיב (מלכים א' י"ח) ענני ה' ענני - לשון צעקה היא.</p>		<p>יז: ☐ ☒</p>
<p>על הששית הוא אומר מי שענה את יונה כל' על השביעית הוא אומר מי שענה את דוד כל'.</p>		<p>יז: ☐ ☒</p>
<p>מכדי יונה בתר דוד ושלמה הוה, מאי טעמא מקדים ליה ברישא?</p>		<p>יז: ☐ ☒</p>
<p>משום דבעי למיחתם מרחם על הארץ.</p>		<p>יז: ☐ ☒</p>
<p>ברוך משפיל הרמים.</p>	<p>תנא, משום סומכוס אמרו:</p>	<p>יז: ☐ ☒</p>
<p>שלש תעניות הראשונות אנשי משמר מתעניין ולא משלימין כל'.</p>		<p>יז: ☐ ☒</p>
<p>מפני מה אמרו אנשי משמר מותרין לשתות יין בלילות אבל לא בימים - שמא תכבד העבודה על אנשי בית אב ויבואו ויסייעו להם. מפני מה אמרו אנשי בית אב לא ביום ולא בלילה - מפני שהן עסקין תמיד בעבודה.</p>	<p>תנו רבנן:</p>	<p>יז: ☐ ☒</p>
<p>מכאן אמרו: כל כהן שמכיר משמרתו ומשמרת בית אב שלו, ויודע שבתי אבותיו קבועין שם - אסור לשתות יין כל אותו היום. במכיר משמרתו ואין מכיר משמרת בית אב שלו ויודע שבתי אבותיו קבועין שם - אסור לשתות יין כל אותה שבת. אינו מכיר משמרתו ומשמרת בית אב שלו, ויודע שבתי אבותיו קבועין שם - אסור לשתות יין כל השנה.</p>	<p>[רבנן]</p>	<p>יז: ☐ ☒</p>

<p style="text-align: center;"> ✦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p> <p>מקרא-key:</p>	<p style="text-align: center;"> ■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof </p>																					
<p style="text-align: center;">תענית-סדר תעניות</p>	<p style="text-align: center;">מאן דאמר</p>	<p style="text-align: center;">א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>																				
אומר אני: אסור לשתות יין לעולם, אבל מה אעשה שתקנתו קלקלתו.	רבי:									■	■	◇								יז.		
כמאן שתו האידינא כהני חמרא - כרבי.	אביי:														■						יז.	
אנשי משמר ואנשי מעמד אסורים לספר ולכבס, ובחמישי מותרין מפני כבוד השבת.												■									יז.	
מאי טעמא?													^								יז.	
כדי שלא יכנסו למשמרתם כשהן מנוולין.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												!		◇						יז.	
מלך מסתפר בכל יום, כהן גדול מערב שבת לערב שבת, כהן הדיוט - אחת לשלשים יום.	תנו רבנן:														■		◇				יז.	
מלך מסתפר בכל יום - מאי טעמא?															^						יז.	
אמר קרא (ישעיהו ל"ג) מלך כיפיו תחזינה עיניך.	רבי אבא בר זבדא:														!		◇				יז.	
כהן גדול מערב שבת לערב שבת - מאי טעמא?															^						יז.	
הואיל ומשמרות מתחדשות.	רב שמואל בר יצחק:														!		◇				יז.	
כהן הדיוט אחת לשלשים יום - מנלן?															^						יז.	
אתיא פרע פרע מנזיר, כתיב הכא (יחזקאל מ"ד) וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו, וכתיב התם (במדבר ו) קדש יהיה גדל פרע שער ראשו, מה להלן שלשים - אף כאן שלשים.																	!		◇		יז.	
ונזיר גופיה מנלן?															^						יז.	
סתם נזירות שלשים יום.	רב מתנה:														!		◇				יז.	
מנלן?															^						יז.	
אמר קרא יהיה - בגימטריא תלתין הוי.															!		◇				יז.	
ודלמא הכי קאמר רחמנא: לא לירבו כלל	רב פפא לאביי:																‡		◇		יז.	
אי הוה כתב לא ישלחו פרע - כדקאמרת, השתא דכתיב ופרע לא ישלחו - פרע ליהוי, שלוחי הוא דלא לישלחו.	אמר ליה: [אביי]																!		◇		יז.	
אי הכי אפילו האידינא נמי?																		‡		◇		יז.
דומיא דשתיין יין. מה שתויי יין - בזמן ביאה הוא דאסור, שלא בזמן ביאה - שרי. אף הכא נמי.																		!		◇		יז.
אומר אני: כהנים אסורים לשתות יין לעולם, אבל מה אעשה שתקנתו קלקלתו.	והתניא, רבי:														‡	■		◇			יז.	
כמאן שתו האידינא כהני חמרא - כרבי.	ואמר אביי:														‡	■		◇			יז.	
מכלל דרבנן אסרי, מאי טעמא? מהרה יבנה בית המקדש, ובעינן כהן הראוי לעבודה וליכא.																		‡		◇		יז.
הכא, אפשר דמספר ועייל.																		!		◇		יז.
אי הכי? שתוי יין נמי, אפשר דגני פורתא ועייל, כדרמי בר אבא.																		‡				יז.
דרך מיל, ושינה כל שהוא מפיגין את היין	דאמר רמי בר אבא:															■	‡		◇		יז.	
לאו מי איתמר עלה																		!				יז.
לא שנו - אלא בששתה שיעור רביעית, אבל שתה יותר מרביעית - כל שכן שדרך מטרידתו ושינה משכרתו.	רב נחמן אמר רבה בר אבהו:																	!	■		◇	יז.
שתויי יין דמחלי עבודה - גזרו בהו רבנן, פרועי ראש דלא מחלי עבודה - לא גזרו בהו רבנן.	רב אשי:																	!		◇		יז.
ואלו שהן במיתה: שתויי יין, ופרועי ראש.	מיתיבי:																	‡	■		◇	יז.
בשלמא שתויי יין - בהדיא כתיב בהו (ויקרא י') יין ושכר אל תשת, אלא פרועי ראש מנלן?																		‡	‡			יז.

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story O</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>
---	--

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דכתיב (יחזקאל מ"ד) וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו, וכתוב בתריה ויין לא החצר הפנימית, ואיתקוש פרועי ראש לשוויי יין: מה ששווי יין במיתה - אף פ ומינה, אי מה ששווי יין דמחלי עבודה - אף פרועי ראש דמחלי עבודה			?	!									
(לא, כי איתקוש - למיתה הוא דאתקוש, אבל לאחולי עבודה - לא אתקוש).			!										
הא מקמי דאתא יחזקאל מאן אמרה?		רבינא לרב אשי:	?										
ולטעמיך		אמר ליה: [רב אשי]	!										
דבר זה מתורת משה לא למדנו, ומדברי קבלה למדנו: (יחזקאל מ"ד) כל בן נכ יבוא אל מקדשי		הא דאמר רב חסדא:	!	■									
הא מקמי דאתא יחזקאל מאן אמרה?			!	?									
אלא: גמרא גמיר לה, ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא, הכי נמי, גמרא גמיר לה ו			!										
כל הכתוב במגילת תענית דלא למיספד, לפניו אסור לאחריו מותר.													■
אלין יומיא דלא להתענא בהון ומקצתהון דלא למיספד בהון. מריש ירחא דני תמידא דלא למיספד בהון. מתמניא ביה עד סוף מועדא איתותב חגא דשבויעא		תנו רבנן:											■
מריש ירחא דניסן עד תמניא ביה איתוקם תמידא דלא למיספד		אמר מר:											■
למה לי מריש ירחא? לימא מתרי בניסן, וראש חודש גופיה יום טוב הוא ואסון										?			
לא נצרכה אלא לאסור יום שלפניו.		רב:								!			
ושלפניו נמי, תיפוק ליה דהוה ליה יום שלפני ראש חדש										?			
ראש חדש דאורייתא הוא, ודאורייתא לא בעי חיזוק.										!			
הימים האלה הכתובין במגילת תענית - לפנייהם ולאחרייהם אסורין, שבתות ויג לפניהן ולאחריהן - מותרין.		דתניא:								!	■		
ומה הפרש בין זה לזה?										?			
הללו דברי תורה, ודברי תורה אין צריכין חיזוק. הללו - דברי סופרים, ודברי										!			
מתמניא ביה עד סוף מועדא איתותב חגא דשבויעא דלא למיספד.		אמר מר:											■
למה לי עד סוף מועד? לימא עד המועד, ומועד גופיה יום טוב הוא ואסור													?
לא נצרכה אלא לאסור יום שלפניו, הכי נמי - לא נצרכה אלא לאסור יום שלא		רב פפא כדאמר רב:								!			
כמאן כרבי יוסי													■
בין לפניו ובין לאחריו אסור		דאמר: [רבי יוסי]											■
אי הכי, בעשרים ותשעה נמי, מאי איריא דהוה יומא דמקמי יומא דמיתוקם תמי יומא דבתר עשרין ותמניא ביה													?
בעשרים ותמניא ביה אתת בשורתא טבתא ליהודאי דלא יעידון מן אורייתא. ע הרשעה שמד על ישראל שלא יעסקו בתורה, ושלא ימולו את בניהם, ושיחללו שמוע וחבריו? הלכו ונטלו עצה ממטרוניתא אחת שכל גדולי רומי מצויין אצל והפגינו בלילה. הלכו והפגינו בלילה, אמרו: אי שמים לא אחים אנחנו, לא בני אחת אנחנו? מה נשתינו מכל אומה ולשון שאתם גוזרין עלינו גזירות רעות ו יום טוב.		דתניא:								?	■		
לא נצרכה אלא לחדש מעובר.		אביי:								!			
אפילו תימא לחודש חסר. כל שלאחריו, בתענית אסור, בהספד מותר. וזה, הו טובים - עשאוהו כיום טוב עצמו, ואפילו בהספד נמי אסור.		רב אשי:								!			
מתמניא ביה ועד סוף מועדא איתותב חגא דשבויעא דלא למיספד.		אמר מר:											■
למה לי למימר מתמניא ביה? לימא מתשעה ביה, ותמניא גופיה אסור, דהוה לי													?

<div style="display: flex; justify-content: space-between;"> disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה-O מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof </div>		Talmud Navigator																
תענית-סדר תעניות	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
מימרא																		
כיון דאילו מילתא ובטליניה לשבעה - תמניא גופיה אסור, דהוה ליה יומא קמא דאיתותב ביה חגא דשבועיא.																	!	◇
השתא דאתית להכי - עשרים ותשעה נמי, כיון דאילו מיקלע מילתא ובטליניה לעשרים ותמניא - עשרין ותשעה גופיה אסור, דהוה ליה יומא דמקמי יומא דאיתוקם תמידא.																	■	◇
הלכה כרבי יוסי	איתמר, רבי חייא בר אסי אמר רב:																◇	■
הלכה כרבי מאיר.	שמואל:																◇	■
ומי אמר שמואל הכי?																	ג	
ומה תלמוד לומר, בהון, בהון שתי פעמים - לומר לך שהן אסורין, לפנייה ולאחרייהן מותרין.	והתניא, רבן שמעון בן גמליאל:																ג	◇
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל	ואמר שמואל:																■	◇
מעיקרא סבר, כיון דליכא תנא דמיקל כרבי מאיר - אמר הלכה כרבי מאיר, כיון דשמעיה לרבן שמעון דמיקל טפי - אמר הלכה כרבן שמעון בן גמליאל.																	!	◇
הלכה כרבי יוסי.	וכן אמר באלי אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:																■	
אסברא לך, כי אמר רבי יוחנן הלכה כרבי יוסי - אדלא להתענאה.	רבי חייא לבאלי:																■	◇
ומי אמר רבי יוחנן הכי?																	ג	
הלכה כסתם משנה.	והאמר רבי יוחנן:																ג	◇
אף על פי שאמרו מקדימין ולא מאחרין, מותרין בהספד ותענית.	ותנן:																■	◇
אימת?																	^	
אילימא בני חמיסר וקא קרו ליה בארביסר																	!	◇
ומי שרי?																	ג	
יום ארבעה עשר בו ויום חמשה עשר בו יומי פוריא אינון דלא למיספד בהון.	והכתיב במגילת תענית:																■	◇
לא נצרכא אלא לאסור את של זה בזה ואת של זה בזה.	ואמר רבא:																■	◇
ואלא בני ארביסר וקא קרי ליה בתליסר																	!	◇
יום ניקנור הוא.																	ג	◇
ואלא בני ארביסר וקא קרי ליה בתריסר																	!	◇
יום טוריינוס הוא																	ג	◇
אלא לאו - דקא קרו ליה בחדיסר																	!	◇
מותר בהספד ובתענית	וקתני:																■	◇
לא, בני ארבעה עשר וקא קרו ליה בתריסר. ודקאמרת יום טריינוס הוא - יום טריינוס גופיה בטולי בטלוהו, הואיל ונהרגו בו שמעיה ואחיה אחיו.																	!	◇
כי הא דרב נחמן גזר תעניתא בתריסר.																	○	!
יום טוריינוס הוא	אמרו ליה רבנן:																ג	!
יום טוריינוס גופיה בטולי בטלוהו, הואיל ונהרגו בו שמעיה ואחיה אחיו.	אמר להו: [רב נחמן]																!	!
ותיפוק ליה דהוה ליה יום שלפני ניקנור																	ג	◇
השתא איהו גופיה בטלוהו, משום יום ניקנור ניקום ונגזר?	רב אשי:																!	◇
מאי ניקנור ומאי טוריינוס?																	^	

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת < מעשה-story O מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ; שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
תענית-סדר תעניות מימרא	מאן דאמר												
<p>ניקנור אחד מאפרכי יוונים היה, ובכל יום ויום היה מניף ידו על יהודה וירושלים, ואומר: אימתי תפול בידי וארמסנה וכשגברה מלכות בית השמונאי ונצחום, קצצו בהונות ידיו ורגליו ותלאום בשערי ירושלים ואמרו: פה שהיה מדבר בגאווה וידיים שהיו מניפות על ירושלים - תעשה בהם נקמה.</p>	<p>דתניא:</p>	■	!									◊	יה:
<p>מאי טוריינוס?</p>				^									יה:
<p>כשבקש טוריינוס להרוג את לולינוס ופפוס אחיו בלודקיא, אמר להם: אם מעמו של חנניה מישאל ועזריה אתם - יבא אלהיכם ויציל אתכם מידי כדרך שהציל את חנניה מישאל ועזריה מיד נבוכדנצר. אמרו לו: חנניה מישאל ועזריה צדיקים גמורין היו, וראויין היו ליעשות להם נס, ונבוכדנצר מלך הגון היה, וראוי לעשות נס על ידו. ואותו רשע הדיוט הוא, ואינו ראוי לעשות נס על ידו. ואנו נתחייבנו כליה למקום, ואם אין אתה הורגנו - הרבה הורגים יש לו למקום, והרבה דובין ואריות יש לו למקום בעולמו שפוגעין בנו והורגין אותנו. אלא לא מסרנו הקדוש ברוך הוא בידך אלא שעתיד ליפרע דמינו מידך. אף על פי כן הרגן מיד. אמרו: לא זזו משם עד שבאו דינפלי מרומי ופצעו את מוחו בגזרין.</p>	<p>אמרו:</p>	■	!									◊	יה:
<p>אין גזרין תענית על הצבור בתחלה בחמישי כו' אין גזרין תענית בראשי חדשים כו'.</p>												■	יה: <
<p>וכמה היא התחלה?</p>												^	יה:
<p>שלש</p>	<p>רב אחא:</p>			♦	!							◊	יה:
<p>אחת.</p>	<p>רבי אסי:</p>			♦	!							◊	יה:
<p>זו דברי רבי מאיר שאמר משום רבן גמליאל</p>	<p>רב יהודה אמר רב:</p>											■	יה: ◊
<p>מתענה ומשלים.</p>	<p>אבל חכמים אומרים:</p>											■	יה: ◊
<p>הלכה - מתענה ומשלים.</p>	<p>דרש מר זוטרא משמיה דרב הונא:</p>											■	יה: ◊
<p>הדרן עלך סדר תעניות כיצד</p>												◊	

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p> <p>■ מקרא-key:</p>																	
<p>תענית-סדר תעניות אלו מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>	<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>															
סדר תעניות אלו האמור ברביעה ראשונה. אבל צמחים ששנו - מתריעין עליהן מיד.			■	◊	יח.	מ											
וכן שפסקו גשמים בין גשם לגשם ארבעים יום - מתריעין עליהן, מפני שהיא מכת בצורת.			■	◊	יח.												
ירדו לצמחין אבל לא ירדו לאילן, לאילן ולא לצמחין, לזה ולזה אבל לא לבורות לשיחין ולמערות - מתריעין עליהן מיד.			■	◊	יח.												
וכן עיר שלא ירדו עליה גשמים, דכתיב, (עמוס ד') והמטרי על עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר חלקה אחת תמטיר, וגו' אותה העיר מתענה ומתרעת, וכל סביבותיה מתענות ולא מתריעות.	[ת"ק]		♦	■	יח.												
מתריעות ולא מתענות.	רבי עקיבא:		♦	■	יט.												
וכן עיר שיש בה דבר או מפולת, אותה העיר מתענה ומתרעת וכל סביבותיה מתענות ולא מתריעות.	[ת"ק]		♦	■	יט.												
מתריעות ולא מתענות.	רבי עקיבא:		♦	■	יט.												
איזהו דברי? עיר המוציאה חמש מאות רגלי ויצאו ממנה שלשה מתים בשלשה ימים זה אחר זה - הרי זה דבר, פחות מכאן - אין זה דבר.			■	◊	יט.												
על אלו מתריעין בכל מקום: על השדפון, ועל הירקון ועל הארבה, ועל החסיל, ועל החזיה רעה, ועל החרב - מתריעין עליה, מפני שהיא מכה מהלכת.			■	◊	יט.												
מעשה שירדו זקנים מירושלים לעריהם, וגזרו תענית על שנראה כמלא פי תנור שדפון באשקלון.			○	■	יט.												
ועוד גזרו תענית על שאכלו זאבים שני תינוקות בעבר הירדן.	[ת"ק]		♦	■	יט.												
לא על שאכלו, אלא על שנראו.	רבי יוסי:		♦	■	יט.												
על אלו מתריעין בשבת: על עיר שהקיפו נכרים, או נהר, ועל הספינה המטרפת בים.	[ת"ק]		♦	■	יט.												
לעזרה, ולא לצעקה.	רבי יוסי:		♦	■	יט.												
אף על הדבר.	שמעון התימני:		♦	◊	יט.												
ולא הודו לו חכמים.	[חכמים]		♦	◊	יט.												
על כל צרה שלא תבוא על הצבור מתריעין עליהן, חוץ מרוב גשמים.			■	◊	יט.												
מעשה שאמרו לו לחוני המעגל: התפלל שירדו גשמים אמר להם: צאו והכניסו תנורי פסחים בשביל שלא ימוקו. התפלל ולא ירדו גשמים. מה עשה? עג עוגה ועמד בתוכה, ואמר לפניו: רבוננו של עולם בניך שמו פניהם עלי שאני כבן בית לפניך, נשבע אני בשמך הגדול שאיני זז מכאן עד שתרחם על בניך. התחילו גשמים מנטפין, אמר: לא כך שאלתי, אלא גשמי בורות שיחין ומערות. התחילו לירד בזעף, אמר: לא כך שאלתי, אלא גשמי רצון ברכה ונדבה. ירדו כתקנן, עד שיצאו ישראל מירושלים להר הבית מפני הגשמים. באו ואמרו לו: כשם שהתפללת עליהם שירדו, כך התפלל שילכו להן - אמר להם: צאו וראו אם נמחית אבן הטועני.	[חוני המעגל]		○	■	יט.												
אלמלא חוני אתה גזרני עליך נידוי, אבל מה אעשה לך שאתה מתחטא לפני המקום ועושה לך רצונך, כבן שהוא מתחטא על אביו ועושה לו רצונו, ועליך הכתוב אומר (משלי כ"ג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך.	שלח לו שמעון בן שטח:		○	■	יט.												
היו מתעניין וירדו להם גשמים, קודם הנץ החמה - לא ישלימו, לאחר הנץ החמה - ישלימו.	[ת"ק]		■	◊	יט.												
קודם הצות - לא ישלימו, לאחר הצות - ישלימו.	רבי אליעזר:		■	◊	יט.												
מעשה שגזרו תענית בלוד וירדו להם גשמים קודם הצות			○	■	יט.												
צאו ואכלו ושתו ועשו יום טוב.	אמר להם רבי טרפון:		○	■	יט.												
ויצאו ואכלו ושתו ועשו יום טוב, ובאו בין הערבים וקראו הלל הגדול.			○	■	יט.												
סדר תעניות האלו האמור ברביעה ראשונה			■	◊	יט.	ג											
רביעה ראשונה ושניה - לשאול, שלישית - להתענות	ורמיניה:		■	;	יט.												
הכי קאמר: סדר תעניות האמור, אימתי? בזמן שיצאה רביעה ראשונה ושניה ושלשית ולא ירדו גשמים. אבל ירדו גשמים ברביעה ראשונה, וזרעו ולא צמחו, אי נמי צמחו וחזרו ונשתנו - מתריעין עליהן מיד.	רב יהודה:		■	◊	יט.												
דוקא נשתנו, אבל יבשו - לא.	רב נחמן:		■	◊	יט.												
פשיטא, נשתנו תנן			;	■	יט.												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירין-! proof-ראיה-</p>
---	--

תענית-סדר תעניות אלו		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י			
לא צריכא דאקון. מהו דתימא אקנתא מילתא היא, קמשמע לן.											!	◇	יט:	
וכן שפסקו גשמים בין גשם לגשם כו'.												■	<	יט:
מאי מכת בצורת?												^	◇	יט:
מכה המביאה לידי בצורת.	רב יהודה אמר רב:											!	◇	יט:
נהרא אנהרא - בצורתא, מדינתא אמדינתא - כפנא.	רב נחמן:											■	◇	יט:
סאה בסלע ושכיחא - בצורתא, ארבעה ולא שכיחא - כפנא.	ואמר רבי חנינא:											■	◇	יט:
לא שנו אלא בזמן שהמעות בזול ופירות ביוקר, אבל מעות ביוקר ופירות בזול - מתריעין עליה מיד.	רבי יוחנן:											■	◇	יט:
נהירנא כד הוו קיימי ארבעה סאין בסלע והוו נפישו נפחי כפן בטבריא, מדליית איסר.	דאמר רבי יוחנן:											○		יט:
ירדו לצמחין אבל לא לאילן.												■	<	יט:
בשלמא לצמחים ולא לאילן - משכחת לה, דאתא ניחא ולא אתיא רוזא. לאילן ולא לצמחין - דאתיא רוזא ולא אתיא ניחא. לזה ולזה אבל לא לבורות ולא לשיחין ומערות - משכחת לה, דאתיא רוזא וניחא, מיהו טובא לא אתיא.												?		יט:
ירדו לבורות לשיחין ולמערות אבל לא לזה ולזה	אלא הא דתניא:											■	?	יט:
היכי משכחת לה?												?		יט:
דאתיא בשפיכותא.												!	◇	יט:
מתריעין על האילנות בפרוס הפסח, על הבורות ושיחין ומערות - אפילו בפרוס החג. ועל כולן, אם אין להן מים לשתות - מתריעין עליהן מיד.	תנו רבנן:											■	◇	יט:
ואיזהו מיד שלהן												^		יט:
שני וחמישי ושני.												!	◇	יט:
ועל כולן אין מתריעין עליהן אלא באפרכיא שלהן.												■	◇	יט:
ואסכרא, בזמן שיש בה מיתה - מתריעין עליה, בזמן שאין בה מיתה - אין מתריעין עליה												■	◇	יט:
ומתריעין על הגובאי בכל שהוא.												■	◇	יט:
אף על החגב.	רבי שמעון בן אלעזר:											■	◇	יט:
מתריעין על האילנות בשאר שני שבוע, על הבורות ועל השיחין ועל המערות אפילו בשביעית.	תנו רבנן: [ת"ק]											■	◇	יט:
אף על האילנות בשביעית, מפני שיש בהן פרנסה לעניים.	רבן שמעון בן גמליאל:											■	◇	יט:
מתריעין על האילנות בשאר שני שבוע, על הבורות על השיחין ועל המערות אפילו בשביעית.	תניא אידך: [ת"ק]											■	◇	יט:
אף על האילנות. מתריעין על הספיחין בשביעית מפני שיש בהן פרנסה לעניים.	רבן שמעון בן גמליאל:											■	◇	יט:
מיום שחרב בית המקדש נעשו גשמים צימוקין לעולם, יש שנה שגשמיה מרובין ויש שנה שגשמיה מועטין. יש שנה שגשמיה יורדין בזמנן, ויש שנה שאין גשמיה יורדין בזמנן.	תניא, אמר רבי אלעזר בן פרטא:											■	◇	יט:
שנה שגשמיה יורדין בזמנן למה הוא דומה - לעבד שנתן לו רבו פרנסתו באחד בשבת, נמצאת עיסה נאפית כתיקנה ונאכלת כתיקנה.												■		יט:
שנה שאין גשמיה יורדין בזמנן למה הוא דומה - לעבד שנתן לו רבו פרנסתו בערב שבת, נמצאת עיסה נאפית שלא כתיקנה, ונאכלת שלא כתיקנה.												■		יט:
שנה שגשמיה מרובין למה הוא דומה - לעבד שנתן לו רבו פרנסתו בבת אחת, נמצאו ריחיים טוחנות מן הכור מה שטוחנות מן הקב, ונמצאת עיסה אוכלת מן הכור כמו אוכלת מן הקב.												■		יט:
שנה שגשמיה מועטין למה הוא דומה - לעבד שנתן לו רבו פרנסתו מעט מעט, נמצאו ריחיים מה שטוחנות מן הכור טוחנות מן הקב, נמצאת עיסה כמה שנאכלת מן הכור אוכלת מן הקב.												■		יט:
דבר אחר: בזמן שגשמיה מרובין למה הוא דומה - לאדם שמגבל את הטיט, אם יש לו מים רבים - מים אינן כלין והטיט מגובל יפה, אם יש לו מים מועטין - מים כלים והטיט אינו מתגבל יפה.												■		יט:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-חזרה לסיכום</p> <p>insertion of an earlier segment-קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ!</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

תענית-סדר תעניות אלו	מאי דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא	מאי דאמר													
פעם אחת עלו כל ישראל לרגל לירושלים ולא היה להם מים לשתות. הלך נקדימון בן גוריון אצל הגמון אחד, אמר לו: הלוני שתיים עשרה מעיינות מים לעולי רגלים, ואני אתן לך שתיים עשרה עינות מים. ואם איני נותן לך - הריני נותן לך שתיים עשרה ככר כסף. וקבע לו זמן.	תנו רבנן:												◊	○
כיון שהגיע הזמן ולא ירדו גשמים, בשחרית שלח לו: שגר לי או מים או מעות שיש לי בידך. - שלח לו: עדיין יש לי זמן, כל היום כולו שלי הוא. בצהריים שלח לו: שגר לי או מים או מעות שיש לי בידך. - שלח לו: עדיין יש לי שהות ביום. במנחה שלח לו: שגר לי מים או מעות שיש לי בידך. - שלח לו: עדיין יש לי שהות ביום. לגלג עליו אותו הגמון, אמר: כל השנה כולה לא ירדו גשמים, ועכשיו ירדו גשמים? נכנס לבית המרחץ בשמחה.													○	■
עד שהאדון נכנס בשמחתו לבית המרחץ נקדימון נכנס לבית המקדש כשהוא עצוב. נתעטף ועמד בתפלה, אמר לפניו: רבונו של עולם גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי ולא לכבוד בית אבא עשיתי, אלא לכבודך עשיתי, שיהו מים מצויין לעולי רגלים. מיד נתקשרו שמים בעבים, וירדו גשמים עד שנתמלאו שתיים עשרה מעיינות מים והותירו.													○	■
עד שיצא אדון מבית המרחץ נקדימון בן גוריון יצא מבית המקדש. כשפגעו זה בזה אמר לו: תן לי דמי מים יותר שיש לי בידך. - אמר לו: יודע אני שלא הרעיש הקדוש ברוך הוא את עולמו אלא בשבילך. אלא עדיין יש לי פתחון פה עליך שאוציא ממך את מעותי, שכבר שקעה חמה, וגשמים - ברשותי ירדו. חזר ונכנס לבית המקדש, נתעטף ועמד בתפלה, ואמר לפניו: רבונו של עולם הודע שיש לך אוהבים בעולמך מיד נתפורו העבים וזרחה החמה.													○	■
באותה שעה אמר לו האדון: אילו לא נקדרה החמה - היה לי פתחון פה עליך שאוציא ממך מעותי.													○	■
לא נקדימון שמו, אלא בוני שמו, ולמה נקרא שמו נקדימון - שנקדרה חמה בעבורו.	תנא:												■	◊
שלשה נקדמה להם חמה בעבורן: משה, ויהושע, ונקדימון בן גוריון.	תנו רבנן:												■	◊
בשלמא נקדימון בן גוריון - גמרא. יהושע נמי - קרא, דכתיב (יהושע י') וידם השמש וירח עמד וגו'. אלא משה מנלן?													?	
אתיא אחל אחל, כתיב הכא (דברים ב') אחל תת פחדך, וכתיב התם (יהושע ג') אחל גדלך.	רבי אלעזר:												!	◊
אתיא תת תת: כתיב הכא אחל תת פחדך, וכתיב התם (יהושע י') כיום תת ה' את האמרי.	רבי שמואל בר נחמני:												!	◊
אתיא מגופיה דקרא: (דברים ב') אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו מפניך, אימתי רגזו וחלו מפניך - בשעה שנקדמה לו חמה למשה.	רבי יוחנן:												!	◊
וכן עיר שלא ירדו עליה גשמים כו'.													■	<
ושתייהן לקללה.	רב יהודה אמר רב:												■	◊
(איכה א') היתה ירושלים לנדה ביניהם, אמר רב יהודה אמר רב: לברכה. כנדה, מה נדה יש לה היתר - אף ירושלים יש לה תקנה.	רב יהודה אמר רב:												■	◊
(איכא א') היתה כאלמנה, אמר רב יהודה: לברכה, כאלמנה - ולא אלמנה ממש, אלא כאשה שהלך בעלה למדינת הים, ודעתו לחזור עליה.	רב יהודה:												■	◊
(מלאכי ב') וגם אני נתתי אתכם נזדים ושפלים, אמר רב יהודה: לברכה, דלא מוקמי מינן לא רישי נהרי ולא גזיריפטי.	רב יהודה:												■	◊
(מלכים א' י"ד) והכה ה' את ישראל כאשר ינוד הקנה במים, אמר רב יהודה אמר רב: לברכה.	רב יהודה אמר רב:												■	◊
מאי דכתיב (משלי כ"ז) נאמנים פצעי אוהב ונעתרות נשיות שונא - טובה קללה שקילל אחיה השילוני את ישראל יותר מברכה שברכך בלעם הרשע אחיה השילוני קללן בקנה, אמר להם לישראל והכה ה' את ישראל כאשר ינוד הקנה, מה קנה זה עומד במקום מים וגזעו מחליף ושרשיו מרובין, ואפילו כל הרוחות שבעולם באות ונושבות בו - אין מזיזות אותו ממקומו, אלא הולך ובא עמהן. דממו הרוחות - עמד הקנה במקומו, אבל בלעם הרשע בירכן בארז, שנאמר (במדבר כ"ד) כארזים (עלי מים), מה ארז זה אינו עומד במקום מים, ואין גזעו מחליף, ואין שרשיו מרובין, אפילו כל הרוחות שבעולם נושבות בו אין מזיזות אותו ממקומו, כיון שנשבה בו רוח דרומית - עוקרתו והופכתו על פניו. ולא עוד אלא שזכה קנה ליטול הימנו קולמוס לכתוב בו ספר תורה נביאים וכתובים.	דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:												■	■
לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז.	תנו רבנן:												■	◊
מעשה שבא רבי אלעזר ברבי שמעון ממגדל גדור מבית רבו, והיה רכוב על חמור ומטייל על שפת נהר, ושמוח שמחה גדולה, והיתה דעתו גסה עליו מפני שלמד תורה הרבה.													○	◊
נדמין לו אדם אחד שהיה מכוער ביותר. אמר לו: שלום עליך רבי ולא החזיר לו. אמר לו: ריקה, כמה מכוער אותו האיש שמה כל בני עירך מכוערין כמותך? אמר לו: איני יודע, אלא לך ואמור לאומן שעשאני כמה מכוער כלי זה שעשית.													○	◊
כיון שידע בעצמו שחטא ירד מן החמור ונשתטח לפניו, ואמר לו: נענית לך, מחול לי - אמר לו: איני מוחל לך עד שתלך לאומן שעשאני ואמור לו כמה מכוער כלי זה שעשית.													○	◊

<p>disputants-הולקים</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- summary and review point for</p> <p>מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment</p> <p>מעשה-story</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>קושיא-challenge</p> <p>שאלה-question</p> <p>תירוץ-answer</p> <p>ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היה מטייל אחריו עד שהגיע לעירו. יצאו בני עירו לקראתו, והיו אומרים לו: מורי! אמר להם: למי אתם קורין רבי רבי? - אמרו לו: לזה שמטייל אחריו. אמ ירכבו כמותו בישראל. - אמרו לו: מפני מה? - אמר להם: כך וכך עשה לי. - אנ לו, שאדם גדול בתורה הוא. אמר להם: בשבילכם הריני מוחל לו. ובלבד שלא לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארו, ולפיכך זכה קנה ליטול הימנה תורה תפילין ומזוזות.	מיד נכנס רבי אלעזר בן רבי שמעון ודרש:											כ:
וכן עיר שיש בה דבר או מפולת כו'.												כ:
מפולת שאמרו - בריאות ולא רעועות. שאינן ראיות ליפול, ולא הראויות ליפ	תנו רבנן:											כ:
הי ניהו בריאות - הי ניהו שאינן ראיות ליפול, הי ניהו רעועות - הי ניהו ראו												כ:
לא צריכא, דנפלו מחמת גובהיהו.												כ:
אי נמי, דקיימן אגודא דנהרא.												כ:
כי היא אשיתא רעועה דהואי בנהרדעא דלא הוה חליף רב ושמואל תותה אף תליסר שנין. יומא חד איקלע רב אדא בר אהבה להתם, אמר ליה שמואל לרב: צריכנא האידינא, דאיכא רב אדא בר אהבה בהדן דנפיש זכותיה, ולא מסתפינא רב הונא הוה ליה ההוא חמרא בההוא ביתא רעיעא, ובעי - לפנייה, עייליה לר משכיה בשמעתא עד דפנייה. בטר דנפק נפל ביתא.												כ:
ארגיש רב אדא בר אהבה איקפד, סבר לה כי הא דאמר רבי ינאי:	[רב אדא בר אהבה]											כ:
לעולם אל יעמוד אדם במקום סכנה ויאמר עושין לי נס, שמא אין עושין לו נס נס - מנכין לו מזכותיו.	[רבי ינאי]											כ:
מאי קרא - דכתיב (בראשית ל"ב) קטנתי מכל החסדים ומכל האמת.	רב חנן:											כ:
מאי הוה עובדיה דרב אדא בר אהבה?												כ:
שאלו תלמידיו (את רבי זירא ואמרי לה) לרב אדא בר אהבה: במה הארכת ימי מימי לא הקפדתי בתוך ביתי, ולא צעדתי בפני מי שגדול ממני, ולא הרהרתי ב הלכתי ארבע אמות בלא תורה ובלא תפילין, ולא ישנתי בבית המדרש לא שיני ששתי בתקלת חברי, ולא קראתי לחבירי בהכינתו, ואמרי לה בחניכותו.	אמר להם: [רב אדא בר אהבה]											כ:
לימא לן מר מהני מילי מעלייתא דהוה עביד רב הונא	רבא לרפרם בר פפא:											כ:
בינקותיה לא דכירנא, בסיבותיה דכירנא:	אמר ליה: [רב פפא]											כ:
דכל יומא דעיבא הוה מפקין ליה בגהרקא דדהבא, וסייר לה לכולה מתא, וכל א סתר לה. אי אפשר למרה - בני לה, ואי לא אפשר - בני לה איהו מדידה. וכל משרד שלוחא לשוקא, וכל ירקא דהוה פייש להו לגינאי - זבין ליה, ושדי ליה וליתביה לעניים	[רב הונא]											כ:
זמנין דסמכא דעתייהו, ולא אתו למיזבן.												כ:
ולשדיה לבהמה												כ:
מאכל אדם אין מאכילין לבהמה.	קסבר: [רב הונא]											כ:
ולא לזיבניה כלל												כ:
נמצאת מכשילן לעתיד לבא.												כ:
כי הוה ליה מילתא דאסותא הוי מלי כוזא דמיא ותלי ליה בסיפא דביתא, ואמר מילתא דשיבתא הוה גמיר, והוה מנח כוזא דמיא ודלי ליה, ואמר: כל דצריך - כי הוה כרך ריפתא הוה פתח לבביה ואמר: כל מאן דצריך - ליתי וליכול.	[רב הונא]											כ:
כולהו מצינא מקיימנא, לבר מהא דלא מצינא למיעבד, משום דנפיש בני חילא	רבא:											כ:
אילפא ורבי יוחנן הוו גרסי באורייתא, דחיקא להו מילתא טובא, אמרי: ניקום ונקיים בנפשין (דברים ט"ו) אפס כי לא יהיה בך אביון.	[אילפא ורבי יוחנן]											כ:

<p>חולקים-disputants ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>
--	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא													
אזלו אותבי תותי גודא רעיעא. הוו קא כרכי ריפתא.													כא.
אתו תרי מלאכי השרת, שמעיה רבי יוחנן דאמר חד לחבריה: נישדי עלייהו האי גודא ונקטלינהו, שמניחין חיי עולם הבא ועוסקין בחיי שעה אמר ליה אידך: שבקינהו, דאיכא בהו חד דקיימא ליה שעתא.													כא.
רבי יוחנן שמע, אילפא לא שמע.													כא.
שמע מר מדי?	רבי יוחנן לאילפא:												כא.
לא.	אמר ליה: [אילפא]												כא.
מדשמעי אנא ואילפא לא שמע. שמע מינה לידי קיימא לי שעתא.	אמר: [רבי יוחנן]												כא.
איהדר ואוקי בנפשי (דברים ט"ו) כי לא יחדל אביון מקרב הארץ.	אמר ליה רבי יוחנן:												כא.
רבי יוחנן הדר, אלפא לא הדר.													כא.
עד דאתא אילפא - מליך רבי יוחנן.													כא.
אמרו לו: אי אתיב מר וגריס לא הוה מליך מר.													כא.
אזל תלא נפשיה באסקריא דספינתא, אמר: אי איכא דשאל לי במתניתא דרבי חייא ורבי אושעיא ולא פשטינא ליה ממתניתין נפילנא מאסקריא דספינתא וטבענא.	[אילפא]												כא.
האומר תנו שקל לבניי בשבת והן ראוין לתת להם סלע - נותנין להם סלע. ואם אמר אל תתנו להם אלא שקל - אין נותנין להם אלא שקל. אם אמר מתו ירשו אחרים תחתיהם בין שאמר תנו, בין שאמר אל תתנו - אין נותנין להם אלא שקל.	אתא ההוא סבא, תנא ליה:												כא.
הא מני - רבי מאיר היא	אמר ליה: [אילפא]												כא.
מצוה לקיים דברי המת.	דאמר: [רבי מאיר]												כא.
אמרו עליו על נחום איש גמ - זו שהיה סומא משתי עיניו, גדם משתי ידיו, קיטע משתי רגליו, וכל גופו מלא שחין, והיה מוטל בבית רעוע ורגלי מטתו מונחין בספלין של מים כדי שלא יעלו עליו נמלים.													כא.
פעם אחת היתה מטתו מונחת בבית רעוע. בקשו תלמידיו לפנות מטתו ואחר כך לפנות את הכלים.	[נחום איש גמ זו]												כא.
בניי, פנו את הכלים ואחר כך פנו את מטתו. שמוטטה לכם שכל זמן שאני בבית - אין הבית נופל.	אמר להם: [נחום איש גמ זו]												כא.
פינו את הכלים ואחר כך פנו את מטתו, ונפל הבית.													כא.
רבי וכי מאחר שצדיק גמור אתה, למה עלתה לך כך?	אמרו לו תלמידיו:												כא.
בניי, אני גרמתי לעצמי. שפעם אחת הייתי מהלך בדרך לבית חמי, והיה עמי משוי שלשה חמורים, אחד של מאכל ואחד של משתה ואחד של מיני מגדים. בא עני אחד ועמד לי בדרך, ואמר לי: רבי פרנסני. אמרתי לו: המתן עד שאפרוק מן החמור. לא הספקתי לפרוק מן החמור עד שיצתה נשמתו. הלכתי ונפילתי על פניו, ואמרתי: עני שלא חסו על עיניך - יסומו, ידיי שלא חסו על ידיך - יתגדמו, רגלי שלא חסו על רגליך - יתקטעו. ולא נתקרה דעתי עד שאמרתי: כל גופי יהא מלא שחין.	אמר להם: [נחום איש גמ זו]												כא.
אוי לנו שראינוך בכך	אמרו לו:												כא.
אמר להם: אוי לי אם לא ראיתוני בכך.	אמר להם: [נחום איש גמ זו]												כא.
ואמאי קרו ליה נחום איש גמ זו													כא.
דכל מילתא דהוה סלקא ליה אמר גמ זו לטובה.													כא.
זימנא חדא בעו לשדורי ישראל דורון לבי קיסר, אמרו: מאן ייזיל? ייזיל נחום איש גמ זו, דמלומד בניסין הוא.													כא.
שדרו בידיה מלא סיפטא דאבנים טובות ומרגליות. אזל, בת בהווא דירא. בלילא קמו הנך דיראי, ושקלינהו לסיפטיה ומלונהו עפרא.													כא.
כי מטא התם שרינהו לסיפטא, חזנהו דמלו עפרא בעא מלכא למקטלינהו לכולהו. אמר: קא מחיכו בי יהודאי אמר: גמ זו לטובה.													כא.
אתא אליהו, אדמי ליה כחד מינייהו, אמר ליה: דלמא הא עפרא מעפרא דאברהם אבהון הוא, דכי הוה שדי עפרא - הוה סיפיה, גילי - הוה גירי, דכתיב (ישעיהו מ"א) יתן כעפר חרבו כקש נדף קשתו.													כא.
הווא חדא מדינתא דלא מצו למיכבשה, בדקו מיניה וכבשוה, עילו לבי גנויה, ומלוהו לסיפטיה אבנים טובות ומרגליות ושדרוהו ביקרא רבה.													כא.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כי אתו ביתו בהווא דיורא. אמרו ליה: מאי אייתית בהדך דעבדי לך יקרא כולי האי? אמר להו: מאי דשקלי מהכא אמטי להתם.													○
סתרו לדירייהו ואמטינהו לבי מלכא, אמרו ליה: האי עפרא דאייתי הכא - מדיין הוא, בדקוה ולא אשכחוה, וקטלינהו להנך דיוראי.													○
אי זו היא דבר? עיר המוציאה חמש מאות רגלי כל.													○
עיר המוציאה חמש מאות רגלי, כגון כפר עכו, ויצאו הימנה תשעה מתים בשלשה ימים זה אחר זה - הרי זה דבר. ביום אחד או בארבעה ימים - אין זה דבר. ועיר המוציאה חמש מאות רגלי, כגון כפר עמיקו, ויצאו ממנה שלשה מתים בשלשה ימים זה אחר זה - הרי זה דבר, ביום אחד או בארבעה ימים - אין זה דבר.	תנו רבנן:												○
דרוקרת עיר המוציאה חמש מאות רגלי הוה, ויצאו ממנה שלשה מתים ביום אחד, גזר רב נחמן בר רב חסדא תעניתא.	[רב נחמן בר רב חסדא]												○
כמאן - כרבי מאיר	רב נחמן בר יצחק:												○
ריחק נגיהותיו - חייב, קירב נגיהותיו - לא כל שכן?	דאמר: [רבי מאיר]												○
ליקום מר ליתי לגבן	רב נחמן בר רב חסדא לרב נחמן בר יצחק:												○
לא מקומו של אדם מכבדו, אלא אדם מכבד את מקומו. שכן מצינו בהר סיני שכל זמן שהשכינה שרויה עליו - אמרה תורה (שמות ל"ד) גם הצאן והבקר אל ירעו אל מול ההר ההוא, נסתלקה שכינה ממנו - אמרה תורה (שמות י"ט) במשך היבל המה יעלו בהר. וכן מצינו באהל מועד שבמדבר, שכל זמן שהוא נטוי אמרה תורה (במדבר ה') וישלחו מן המחנה כל צרוע. הוגללו הפרוכת - הותרו זבין והמצורעים ליכנס שם.	אמר ליה: [רב נחמן בר יצחק] תנינא, רבי יוסי:												○
אי הכי - ניקום אנא לגבי מר.	אמר ליה: [רב נחמן בר רב חסדא]												‡
מוטב יבא מנה בן פרס אצל מנה בן מנה, ואל יבא מנה בן מנה אצל מנה בן פרס.	אמר ליה: [רב נחמן בר יצחק]												○
בסורא הוות דברתא, בשיבבותיה דרב לא הוות דברתא.													○
סברו מיניה משום זכותיה דרב דנפיש.													○
איתחזי להו בחילמא: רב דנפישא זכותיה טובא, הא מילתא זוטרא ליה לרב. אלא משום ההוא גברא, דשייל מרא וזבילא לקבורה.													○
בדרוקרת הוות דליקתא, ובשיבבותיה דרב הונא לא הוות דליקתא.													○
סבור מינה בזכותא דרב הונא דנפיש.													○
איתחזי להו בחילמא: האי זוטרא ליה לרב הונא, אלא משום ההיא איתתא דמחמת תנורא, ומשייל לשיבבותיה.													○
אמרו ליה לרב יהודה: אתו קמצי.													○
גזר תעניתא.	[רב יהודה]												○
לא קא מפסדן.	אמרו ליה:												‡
זוודא איתו בהדייהו?	אמר להו: [רב יהודה]												○
אמרו ליה לרב יהודה: איכא מותנא בחזירי.													○
גזר תעניתא.	[רב יהודה]												○
נימא קסבר רב יהודה מכה משולחת ממין אחד משולחת מכל המינין?													‡
לא, שאני חזירי דדמין מעייהו לבני אינשי.													○
אמרו ליה לשמואל: איכא מותנא בי חוזאי.													○
גזר תעניתא.	[שמואל]												○
והא מרחק	אמרו ליה:												‡
ליכא מעברא הכא דפסיק ליה.	אמר: [שמואל]												○

<p>disputants- חולקים</p> <p>◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

תענית-סדר תעניות אלו	מאיך דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ				
אמרו ליה לרב נחמן: איכא מותנא בארעא דישראל.																					⊜	⊜		כא:	
גזר תעניתא.	[רב נחמן]																							כא:	
אם גבירה לוקה - שפחה לא כל שכן.	אמר: [רב נחמן]																							כא:	
טעמא דגבירה ושפחה, הא שפחה ושפחה - לא									⚡															כא:	
והא אמרו ליה לשמואל: איכא מותנא בי חזוי									⊜															כא:	
גזר תעניתא	[שמואל]								⚡															כא:	
שאני התם, כיון דאיכא שיירתא דלווי ואתיא בהדיה.									!															כא:	
אבא אומנא הוה אתי ליה שלמא ממתבתא דרקינא כל יומא, ולאביי כל מעלי יומא דשבתא, לרבא כל מעלי יומא דכיפורי.																							⊜	⊜	כא:
הוה קא חלשא דעתיה דאביי משום דאבא אומנא.	[אביי]																							כא:	
לא מצית למיעבד כעובדיה.	אמרו ליה:																							כא:	
ומאי הוה עובדיה דאבא אומנא?																								כא:	
דכי הוה עביד מילתא הוה מחית גברי לחוד ונשי לחוד, ואית ליה לבושא דאית ביה קרנא דהוות בזיעא כי כוסילתא. כי הוות אתיא ליה איתתא הוה מלביש לה, כי היכי דלא ניסתכל בה.																								כא:	
ואית ליה דוכתא דצנינא דשדי ביה פשיטי דשקיל. דאית ליה - שדי ביה, דלית ליה - לא מיכסיף. כי הוה אתרמי ליה צורבא מרבנן אגרא מיניה לא שקיל, ובתר דקאי - יהיב ליה פשיטי, ואמר ליה: זיל בריא נפשך.																								כא:	
יומא חד שדר אביי זוגא דרבנן למיבדיקה																								כא:	
אותבינהו, ואכלינהו, ואשקינהו, ומך להו ביסתרקי בליליא.																								כא:	
לצפרא כרכינהו ושקלינהו, וקמו ונפקו להו לשוקא, ואשכחינהו.																								כב:	
לשיימיה מר היכי שווי?	אמרו ליה:																							כב:	
הכי והכי	אמר להו: [אבא אומנא]																							כב:	
ודלמא שווי טפי	אמרו ליה:																							כב:	
בהכי שקלינהו	אמר להו: [אבא אומנא]																							כב:	
דידך ניהו ושקלינהו מינך.	אמרו ליה:																							כב:	
במטותא מינך, במאי חשדתינך?	אמרו ליה:																							כב:	
אמינא פדיון שבויים איקלע להו לרבנן, ואכסיפו למימר לי.	אמר להו: [אבא אומנא]																							כב:	
השתא נשקלינהו מך	אמרו ליה:																							כב:	
מההוא שעתא אסחתינהו מדעתאי לצדקה.	אמר להו: [אבא אומנא]																							כב:	
הוה קא חלשא דעתיה דרבא משום דאביי.																								כב:	
מסתייך דקא מגנית אכולא כרכא.	אמרו ליה:																							כב:	
רבי ברוקא חוואה הוה שכיח בשוקא דבי לפט, הוה שכיח אליהו גביה																								כב:	
איכא בהאי שוקא בר עלמא דאתי? אמר ליה: לא. אדחכי והכי חזא לההוא גברא דהוה סיים מסאני אוכמי, ולא רמי חוסא דתכלתא בגלימיה. אמר ליה: האי בר עלמא דאתי הוא.	אמר ליה: [רבי ברוקא]																							כב:	

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

תענית-סדר תעניות אלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מהט בתריה, אמר ליה: מאי עובדך? - אמר ליה: זיל האידינא ותא למחר. למחר אמר ליה: מאי עובדך? - אמר ליה: זנדוקנא אנא, ואסרנא גברי לחוד ונשי לחוד, ורמינא פוריאי בין הני להני כי היכי דלא ליתו לידי איסורא. כי חזינא בת ישראל דיהבי נכרים עלה עינייהו מסרנא נפשאי ומצילנא לה. יומא חד הוות נערה מאורסה גבן דיהבו בה נכרים עינייהו, שקלי דורדייא דחמרא ושדאי לה בשיפולה, ואמרי: דיסתנא היא.												כב.
מאי טעמא לית לך חוטי רמית מסאני אוכמי? - אמר ליה עיילנא ונפיקנא ביני נכרים כי היכי דלא לידעו דיהודאה אנא, כי הוו גזרי גזירתא מודענא להו לרבנן, ובעו רחמי ומבטלי לגזירתייהו.	אמר ליה: [רבי ברוקא]											כב.
ומאי טעמא כי אמינא לך אנא מאי עובדך ואמרת לי זיל האידינא ותא למחר? - אמר ליה: בההיא שעתא גזרי גזירתא, ואמינא ברישא איזיל ואשמע להו לרבנן דלבעי רחמי עלה דמילתא.												כב.
אדהכי והכי אתו הנך תרי אתי. אמר ליה: הנך נמי בני עלמא דאתי ניהו.												כב.
אזל לגבייהו. אמר להו: מאי עובדיכו? - אמרו ליה: אינשי בדוחי אנן, מבדחינן עציבי. אי נמי, כי חזינן בי תרי דאית להו תיגרא בהדייהו - טרחינן ועבדינן להו שלמא.												כב.
על אלו מתריעין בכל מקום כו'												כב.
על אלו מתריעין בכל מקום: על השדפון, ועל הירקון, ועל ארבה וחסיל ועל חיה רעה.	תנו רבנן: [ת"ק]											כב.
אומר: על השדפון ועל הירקון - בכל שהוא, ארבה וחסיל - אפילו לא נראה בארץ ישראל אלא כנף אחד מתריעין עליהן.	רבי עקיבא:											כב.
ועל חיה וכל												כב.
חיה רעה שאמרו, בזמן שהיא משולחת - מתריעין עליה, אינה משולחת - אין מתריעין עליה.	תנו רבנן:											כב.
אי זו היא משולחת ואי זו היא שאינה משולחת?												כב.
נראית בעיר - משולחת, בשדה - אינה משולחת. ביום משולחת, בלילה - אינה משולחת. ראתה שני בני אדם ורצתה אחריהן - משולחת. נחבאת מפניהן - אינה משולחת. טרפה שני בני אדם ואכלה אחד מהן - משולחת, אכלה שניהן - אינה משולחת. עלתה לגג ונטלה תינוק מעריסה - משולחת.												כב.
הא גופה קשיא:												כב.
נראתה בעיר משולחת	אמרת:											כב.
לא שנא ביום ולא שנא בלילה												כב.
ביום - משולחת, בלילה - אינה משולחת	והדר אמרת:											כב.
לא קשיא הכי קאמר: נראתה בעיר ביום - משולחת, בעיר בלילה - אינה משולחת. אי נמי, בשדה - אפילו ביום אינה משולחת.												כב.
ראתה שני בני אדם ורצתה אחריהן - משולחת	[אמרת]											כב.
הא עומדת - אינה משולחת												כב.
נחבאת מפניהן - אינה משולחת	והדר אמרת:											כב.
הא עומדת - משולחת												כב.
לא קשיא כאן - בשדה הסמוכה לאגם, כאן - בשדה שאינה סמוכה לאגם.												כב.
טרפה שני בני אדם כאחד ואכלה אחד מהן - משולחת, שניהם - אינה משולחת.	[אמרת]											כב.
אפילו רצתה	והא אמרת:											כב.
כי תני ההיא - באגמא.	רב פפא:											כב.
עלתה לגג ונטלה תינוק מעריסה - משולחת.	גופא:											כב.
פשיטא												כב.
ככוכי דצידי.	רב פפא:											כב.
על החרב וכו'												כב.

<p>♦ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>‡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
--	---

תענית-סדר תעניות אלו	מאימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
חרב שאמר, אינו צריך לומר חרב שאינו של שלום, אלא אפילו חרב של שלום. שאין לך חרב של שלום יותר מפרעה נכה, ואף על פי כן נכשל בה המלך יאשיהו, שנאמר (דברי הימים ב' ל"ה) וישלח אליו מלאכים לאמר מה לי ולך מלך יהודה לא עליך אתה היום כי אל בית מלחמתי ואלהים אמר לבהלני חדל לך מאלהים אשר עמי ואל ישחיתך.	תנו רבנן:												■	◊	כב.		
מאי אלהים?													^		כב:		
זו עבודה זרה.	רב יהודה אמר רב:												!		כב:		
אמר: הואיל וקא בטח בעבודה זרה - יכילנא ליה.													■		כב:		
וכתיב (דברי הימים ב' ל"ה) ויררו הירים - למלך יאשיהו ויאמר המלך לעבדיו העברוני כי החליתי מאד מלמד שעשו כל גופו ככברה.	רב יהודה אמר רב:												■	◊	כב:		
מפני מה נענש יאשיהו - מפני שהיה לו לימלך בירמיהו, ולא נמלך.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:												■	◊	כב:		
מאי דרש													^	◊	כב:		
(ויקרא כ"ו) וחרב לא תעבר בארצכם													■	!	◊	כב:	
מאי חרב?													^	!	כב:		
אילימא חרב שאינה של שלום													!	!	כב:		
והכתיב ונתתי שלום בארץ													‡	!	כב:		
אלא, אפילו של שלום													!	!	◊	כב:	
והוא אינו יודע שאין דורו דומה יפה.													■		◊	כב:	
כי הוה ניהא נפשיה חזא ירמיהו שפוותיה דקא מרחשן, אמר: שמא חס וחלילה מילתא דלא מהגנא אמר אגב צעריה. גחין ושמעיה דקא מצדיק עליה דינא אנפשיה, אמר: (איכה א') צדיק הוא ה' כי פיהו מריתי. פתח עליה ההיא שעתא (איכה ד') רוח אפינו משיח ה'.													■	◊	כב:		
מעשה וירדו זקנים מירושלים לעריהם כו'														○	◊	כב:	
כמלא תנור תבואה או דלמא כמלא תנור פת?	איבעיא להו:													^	◊	כב:	
כמלא פי תנור	תא שמע:												■	!	כב:		
ככסויא דתנורא או דלמא כי דרא דריפתא דהדר ליה לפומא דתנורא?	ועדיין תיבעי להו:													^	◊	כב:	
תיקו.														■	◊	כב:	
ועוד גזרו תענית על שאכלו זאבים כו'														■	<	כב:	
מעשה ובלעו זאבים שני תינוקות והקיאום דרך בית הרעי, ובא מעשה לפני חכמים, וטיהרו את הבשר וטמאו את העצמות.	עולא משום רבי שמעון בן יהוודק:													○	◊	כב:	
על אלו מתריעין בשבת כו'.														■	<	כב:	
אחד עיר שהקיפו נכרים או נהר, ואחד ספינה המיטרפת בים, ואחד יחיד שנרדף מפני נכרים או מפני לסטין, ומפני רוח רעה - על כולן יחיד רשאי לסגף את עצמו בתענית.	תנו רבנן: [ת"ק]													■	◊	כב:	
אין יחיד רשאי לסגף את עצמו בתענית, שמא יצטרך לבריות ואין הבריות מרחמות עליו.	רבי יוסי:													■	◊	כב:	
מאי טעמא דרבי יוסי, דכתיב (בראשית ב') ויהי האדם לנפש חיה - נשמה שנתתי בך החייה.	רב יהודה אמר רב:													■		כב:	
אף על הדבר כו'.	שמעון התימני:													■	<	כב:	
לא הודו לו חכמים בשבת, אבל בחול - הודו לו. או דלמא לא הודו לו כלל?	איבעיא להו:													^	◊	כב:	
מתריעין על הדבר בשבת, ואין צריך לומר בחול.	תא שמע, דתניא: [ת"ק]													■	!	◊	כב:
אין מתריעין על הדבר כל עיקר.	רבי חנן בן פיטום, תלמידו של רבי עקיבא,													■	!	◊	כב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>													
<p>תענית-סדר תעניות אלו</p>	<p>מאן דאמר</p>													
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
על כל צרה שלא תבוא על הצבור כו'.													כב:	
על כל צרה שלא תבוא על הצבור מתריעין עליה, חוץ מרוב גשמים.	תנו רבנן:												כב:	
מאי טעמא?										^			כב:	
לפי שאין מתפללין על רוב הטובה.	רבי יוחנן:									!		◇	כב:	
מניין שאין מתפללין על רוב הטובה - שנאמר (מלאכי ג') הביאו את כל המעשר אל בית האוצר, וגו'	ואמר רבי יוחנן:										■	◇	כב:	
מאי עד בלי די?										^			כב:	
עד שיבלו שפתותיכם מלומר די.	רמי בר רב (יוד):									!			כב:	
ובגולה מתריעין עליה.	רמי בר רב יוד:										■	◇	כב:	
שנה שגשמייה מרובין, אנשי משמר שולחין לאנשי מעמד: תנו עיניכם באחיכם שבגולה שלא יהא בתיהם קבריהם.	תניא נמי הכי:										■		כב:	
עד היכן גשמים יורדין ויתפללו שלא ירדו?	שאלו את רבי אליעזר:										^		כב:	
כדי שיעמוד אדם בקרן אפל, וישכשך רגליו במים.	אמר להם: [רבי אליעזר]										!	◇	כב:	
ידין	והתניא:										■	?	כב:	
רגליו כידיו קאמינא.										!			כב:	
לדידי חזיא לי קרן אפל, דקם ההוא טייעא כי רכיב גמלא ונקיט רומחא בידיה מיתחזי איניבא.	רבה בר בר חנה:										○		כב:	
(ויקרא כ"ו) ונתתי גשמיכם בעתם. לא שכורה ולא צמאה, אלא בינונית. שכל זמן שהגשמים מרובין - מטשטשין את הארץ, ואינה מוציאה פירות.	תנו רבנן:											■	◇	כב:
דבר אחר: בעתם - בלילי רביעיות ובלילי שבתות. שכן מצינו בימי שמעון בן שטח, שירדו להם גשמים בלילי רביעיות ובלילי שבתות, עד שנעשו חטים ככליות ושעורים כגרעיני זיתים ועדשים כדינרי זהב, וצררו מהם דוגמא לדורות, להודיע כמה החטא גורם, שנאמר (ירמיהו ה') עונותיכם הטו אלה וחטאתיכם מנעו הטוב מכם.												■	◇	כג:
וכן מצינו בימי הורדוס שהיו עוסקין בבנין בית המקדש, והיו יורדין גשמים בלילה, למחר נשבה הרוח ונתפזרו העבים וזרחה החמה ויצאו העם למלאכתן, וידעו שמלאכת שמים בידיהם.												■	◇	כג: